

en Sagførers eller en Andens Bistand ved deres Sags Førelse her i Kjøbenhavn. — Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig.

L. C. Peterfen: Jeg tilstaaer, at jeg var betænkt paa at stemme for det af det ærede Medlem for Helsingør (Thune) og et andet æret Medlem (Kittlen) stillede Endringsforslag, men de Udtalelser, der nu fremkom fra den sidste ærede Tale, have gjort mig noget ængstelig derved, da jeg nok seer, at det muligt kunde blive særdeles byrdefuldt for Bjergerne at procedere deres Sag ved Sv. og Handelsretten i Kjøbenhavn. Som ikke ukjendt med de herhenhørende Forhold troer jeg dog imidlertid at burde udtale, at der overordentlig meget trænges til Omændring, og jeg skal derfor tillade mig at benytte denne Leilighed til at henvende den ærede Justitsministers Opmærksomhed paa, at det hele Strandingsvæsen burde underkastes en Revision.

Thune: Jeg skal blot knytte et Par ganske korte Bemærkninger til det Foredrag, vi hørte af det ærede Medlem fra Viborg (Klein). Han sagde, at dette Forslag var det eneste, han fandt der kunde stilles, og uagtet det ikke var af stor Betydning, fandt han dog, at Forholdene vare saaledes, at vi ikke kunde gaae videre; i den Erkjendelse har jeg altsaa en Villigelse af, at Forslaget ikke har strakt sig videre, end skeet er. Med Hensyn til at det var ønskeligt, at vi fik en fuldstændig Revision af Strandingsanordningen, hvorved vi kunde hæve alle de Ulemper, der maatte finde Sted, da er jeg aldeles af hans Mening, og jeg udtalte ogsaa ved Sagens første Behandling, at forsaavidt en saadan Revision af Strandingsanordningen skulde blive stillet i Udsigt, vilde der aldeles ikke fremkomme noget Endringsforslag. Forsaavidt den ærede Minister nu skulde udtale, at en saadan Revision var paatænkt, og at vi kunde imødesee et Forslag derom i næste Session eller endog tidligere, da skal jeg paa egne og min ærede Medforlagsstillers Vegne gjerne tage Forslaget tilbage. Hvad den ærede Rigsdagsmand for Viborg gjorde gjældende derimod, nemlig den store Ulempe, at man eenfibig saae paa

den ene Parts Interesse, men ikke paa den andens, troer jeg ikke er velbegrunnet, thi den ene Part boer i Landet, har sin Dørlighed paa Stedet, sine Commissionairer, sine Venner; han er fuldstændig repræsenteret, og han kjen-der Landets Love, thi det er hans eget Lands Love. Den anden Part derimod veed maaskee ikke, at hans Gods ligger paa vor Strand, han er maaskee langt bortffjernet herfra, veed ikke, at han er skibbrudnen, og saae først Underretning derom, naar man siger: Dit Gods blev skyllet op paa den eller den Strand, paa den og den Kyst, det er blevet folgt, men der er intet Udhytte deraf, der er aldeles Intet tilbage, thi Alt er medgaaet i Omkostninger. Jeg troer saaledes virkelig ikke, at man kan sige, at der eenfibig er taget Hensyn til den ene Parts Interesse, og skulde man eenfibig tage Hensyn til en af Parterne, da trænger den Part dog meest dertil, der ikke kan repræsenterere sig selv, der boer fjernt herfra, og ikke den Part, der er tilstede og kan varetage sin egen Interesse. Med Hensyn til den Ulempe for Bjergerne, at de fjernt fra deres Bopæl skulde forfølge en saadan Sag, da veed man meget vel, at den ikke er meget stor, thi vi vide, at Hovedstaden er Centralpunktet for de fleste Omfætninger i Provindserne, vi vide, at der ikke er en Provindsby, ikke nogen Kyststrækning, som ikke har sin Repræsentant, sine Commissionairer her i Kjøbenhavn, og Kjøbenhavn har derhos nok af dygtige Sagførere, saa at det vil være yderst let med Hensyn til en saadan Sag at faae en Repræsentant her i Hovedstaden. Det Punkt, som jeg især releverede, og som jeg især maa fastholde, er, at man jo maa henlægge en Sag under det Forum, der bedst er istand til at bedømme den, og dette Forum bliver her absolut Sv. og Handelsretten i Kjøbenhavn, naar den bliver sammensat saaledes, som Lovudkastet foreslaaer, thi den har baade Handelskyndige og Søkyndige i sin Midte, medens det aldeles ikke er sagt, at Amtmanden paa Stedet er saa handels- og søkyndig, at han er istand til at bedømme og veie de Forhold, der virkelig bør komme i Betragtning. At vi herved kun gjøre et Haneffeb fremad maa ikke afholde os fra at gjøre det, thi naar vi dog gaae fremad, maae vi ikke undlade at gjøre et saadant Skridt,